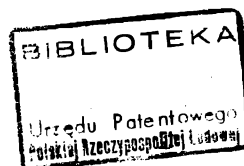

25 marca 1927 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 5237.

Firma Alex. Friedmann
(Wiedeń, Austrija).

Kl. 13 d 1.

F16K 1/14

Zawór odwadniający do przewodów parowych.

Zgłoszono 10 marca 1924 r.

Udzielono 21 czerwca 1926 r.

Pierwszeństwo: 22 maja 1923 r. (Austrija).

Wynalazek dotyczy zaworu odwadniającego przy przewodach parowych, którego otwór pod ciężarem zaworu zostaje zwolniony, gdy ciśnienie opadnie do pewnej granicy. Jako zawór służy kula, zamykająca otwór zaworu, leżąca naturalnie wyżej, niż najniższy punkt przestrzeni, którą należy odwodnić. W stanie bez ciśnienia leży kula w tym najgłębszym punkcie.

Dotychczas znane wykonania takich zaworów mają tę wadę, że kula przy ustaniu ciśnienia, opadając na nie płaskie powierzchnie, sztyfty albo inne ograniczenia otworu zaworu, deformuje się, tracąc swój kształt okrągły, przez co uszczelnia wadliwie. Szczególnie przy stosowaniu przy wagonach kolejowych kula z powodu wstrząśnięć podczas jazdy jest narażona na uderzenia o o-

graniczające pole jej ruchu części. Do tych części należy również i siodełko zaworu, o które kula uderza przy zbliżeniu się do niego. Dalszą wadą znanych wykonania jest to, że najniższa część przestrzeni, która ma być odwodniona, tworzy jak gdyby duży worek wodny, ponieważ powierzchnia siodełka jest zwykle umieszczona pionowo, to może to doprowadzić do zamarznięcia otworu odwadniającego.

Przy wykonaniu według wynalazku pierwsza z powyższych wad jest usunięta przez to, że przestrzeń zaworowa, w której znajduje się kula, ma kształt stale wykrzywionej łęgowej przestrzeni próżnej, najlepiej kształt próżnej kuli, w której zaworowa kula może się toczyć swobodnie we wszystkich kierunkach bez natrafiania na

jakikolwiek przeszkody i która jest dostatecznie głęboka, żeby kula ta nawet przy silnych zderzeniach nie dosięgała krawędzi zagłębienia i, wkońcu, przez to, że siodełko zaworowe leży w stale zakrzywionej powierzchni łęgu, wskutek czego kula stale przybliża się do siodełka z boku i albo przecacza się przez nie albo miękko na niem osiada, jeżeli ciśnienie jest dostateczne.

Druga z podanych wad jest usunięta przez to, że płaszczyzna siodełka jest tylko nieco pochylona względem płaszczyzny poziomej, wskutek czego pozostający worek wodny zajmuje tylko małą objętość.

Na załączonym rysunku przedstawione jest urządzenie to w przekroju i w widoku zgóry.

1 oznacza dolną łęgowo ukształtowaną część przestrzeni, która ma być odwodniona, 2—kanał wylotowy, 3—jako zawór działającą kulę. Prowadzący z przestrzeni 1 do atmosfery otwór 4, który ma być zamykany kulą 3, leży w samej powierzchni łęgu i wyżej od najniższego punktu 5 przestrzeni 1 i jest pochylony do pionu. Po osiągnięciu

pewnego ciśnienia kula 3 toczy się na zaworowy otwór 4. Oś x tworzy z pionową kąt najwyżej 65° dla utrzymania tworzącego się jak gdyby worka wodnego w możliwie małych rozmiarach.

Urządzenie może być stosowane zarówno przy przewodzie parowym, jak i w przyrządach, znajdujących się w połączeniu z parowym przewodem.

Zastrzeżenie patentowe.

Zawór odwadniający przy przewodach parowych ze służącą jako zawór kulą, znamienny tem, że kula leży, względnie toczy się w zagłębieniu, które wykazuje we wszystkich kierunkach krzywiznę, dla umożliwienia wszechstronnego, równomiernego toczenia się kuli, przyczem siodełko zaworu leży na powierzchni tejże krzywizny.

Firma Alex. Friedmann.
Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

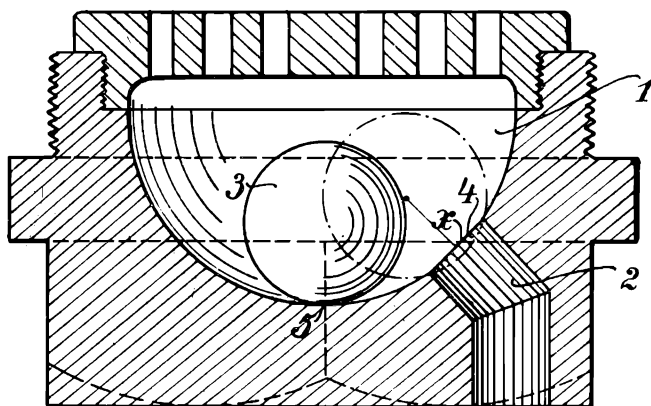

Fig. 2

